ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **S. U. R.,** zast. advokátem Mgr. Tomášem Císařem, se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2023, č. j. 21 A 13/2023-24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

III. Ustanovenému zástupci Mgr. Tomáši Císařovi **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 3400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností (žalobce podal dne 4. 5. 2023 blanketní kasační stížnost, kterou na výzvu soudu doplnil dne 19. 6. 2023) se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2023, č. j. OAM-34/LE-LE05-LE05-NV-2023, jímž nebyl stěžovateli povolen vstup na území České republiky dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu; podle § 73 odst.4 téhož zákona byla doba, na niž se vstup nepovoluje, stanovena do 11. 6. 2023.

[2] Stěžovatel byl dne 11. 2. 2023 v 18:30 hodin kontrolován v tranzitním prostoru letiště, ke kontrole předložil padělané pobytové povolení Kyperské republiky; přiletěl z Istanbulu, neměl žádnou letenku pro následný let a měl v úmyslu vstoupit na území České republiky. Dne 11. 2. 2023 v 19:00 hodin byl stěžovateli odepřen vstup na území České republiky, týž den v 19:15 hodin požádal o mezinárodní ochranu.

[3] Povolení k pobytu Kyperské republiky, které stěžovatel předložil, byl kompletní padělek, což vyplynulo z provedení podtisku, názvu rubrik a státního znaku, jakož i z provedení ověřovacího razítka, neboť nejde o otisk razítka, ale o inkoustový tisk (odborné vyjádření o posouzení pravosti dokladů ze dne 11. 2. 2023, č. j.: CPR-6290-5/PŘ-2023-930535).

[4] V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatel dne 15. 2. 2023 uvedl, že dne 28. 7. 2018 odletěl z vlasti na Kypr, vyřídil si pracovní povolení v jeho severní části, po příletu přešel do jižní části Kypru a požádal o azyl, jelikož neměl vízum a chtěl legální doklad, pak v zemi pracoval, dva roky čekal na rozhodnutí ve věci azylu, žádost byla nejspíše zamítnuta, následně se obrátil na soud, čekal jeden a půl roku na odpověď, od soudu nic nedostal, ale na úřadu mu říkali, že jej odešlou do vlasti, tam se vrátit nechtěl, proto se rozhodl jet dále do Evropy, proto si za 4000 € koupil doklad, s nímž přicestoval do České republiky, pak odletěl přes Istanbul do Prahy, zde jej zatkla policie, poněvadž byl doklad padělaný, tak požádal o azyl.

[5] Během pohovoru vedeného dne 7. 3. 2023 ve věci mezinárodní ochrany stěžovatel dále uvedl, že ke vstupu do Kyperské republiky žádné oprávnění neměl, šel tam nelegálně, v zemi byl čtyři roky, požádal o azyl, dva roky tam legálně žil a pracoval, jiné pobytové oprávnění si tam nezařizoval, nejprve nemohl najít práci a pracoval až druhé dva roky pobytu, jeho azylová žádost byla zamítnuta, potom jej zadržela policie a řekla mu, že musí opustit Kypr, zavřeli jej a nabídli mu letenku do vlasti, zadržen byl až do vyhoštění, zakoupili mu letenku a poslali jej do vlasti přes Bejrút, ale tam si koupil letenku do Istanbulu a přes Istanbul přiletěl do Prahy, pustili jej, jelikož měl falešný kyperský doklad, do vlasti se vrátit nechtěl, proto si za 4000 € obstaral onen doklad, jediná potíž na Kypru byla, že si tam nemohl legalizovat pobyt, na Kypr nechce, poslali by jej zpátky do Pákistánu, protože na Kypru má na pět let zákaz pobytu.

[6] Rozhodnutím ve věci mezinárodní ochrany ze dne 8. 3. 2023, č. j.: OAM-34/LE-LE05-D09-2023, byla podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu shledána jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustnou a řízení o této žádosti bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. Dále bylo ve výroku konstatováno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Kyperská republika.

[7] **V žalobě** stěžovatel namítal, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, odůvodnění obsahovalo toliko obecné úvahy, proto jde o rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné, závěr o závažném nebezpečí pro veřejný pořádek není zákonný, pouhý vstup na území České republiky bez pobytového oprávnění dané nebezpečí nepředstavuje, ani trestní minulost uvedené nenaplňuje automaticky, je třeba zvažovat individuální okolnosti případu, hrozba musí být skutečná a aktuální, nic takového z odůvodnění napadeného rozhodnutí ani spisové dokumentace nevyplývá, rozhodnutím je nepřiměřeně zasaženo do jeho práv, řádně odůvodněna nebyla ani maximální délka odepření vstupu na území České republiky. V doplnění žaloby tvrdil, že napadené rozhodnutí je nezákonné

a nepřezkoumatelné, pouhý nelegální vstup na území nebezpečí pro veřejný pořádek nepředstavuje, padělána bylo jen pobytové oprávnění, nikoliv též cestovní pas, účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu taktéž nenaplňuje domněnku nebezpečí pro veřejný pořádek; je třeba posuzovat jednotlivé případy individuálně, spáchání trestného činu není samo o sobě nebezpečím pro veřejný pořádek, ohrožení veřejného pořádku musí být trvající, musí jít o jednání, které zásadním způsobem překračuje intenzitu naplnění některé ze skutkových podstat trestných činů, žalobce je dosud bezúhonný, není uvedeno, že by žalobce ohrožoval či porušoval bezpečnost státu, pouhá existence neoprávněného vstupu a padělaného dokladu (nikoliv cestovního pasu) nemůže jako nebezpečí pro veřejný pořádek obstát, odůvodnění napadeného rozhodnutí je navíc obecné a formalistické.

[8] **Městský soud** odkázal na § 73 odst. 3 písm. c), resp. odst. 4 zákona o azylu a ztotožnil se s žalovaným ohledně závěru o možném nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany stěžovatele. V souvislosti s porušením veřejného pořádku ze strany cizince odkázal městský soud na četnou judikaturu NSS, zejména citoval usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j.: 3 As 4/2010-151, reflektující evropskou právní úpravu, v jehož právních větách se uvádí: *„Při výkladu pojmů „veřejný pořádek", resp. „závažné narušení veřejného pořádku", používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci."*

[9] Městský soud sice přisvědčil tvrzení stěžovatele, že samotný nelegální pobyt by jako žalovaným uplatněný důvod nepovolení vstupu nemohl bez dalšího obstát, zdůraznil, že avšak u stěžovatele existují další závažné okolnosti i celkový kontext jeho snah a jednání, který svědčí o jeho nebezpečí pro veřejný pořádek; poukázal zejména na pořízení si a použití padělaného dokladu, jenž osvědčuje povolení k pobytu vydané Kyperskou republikou.

[10] Městský soud poukázal na kontext dalších jednání stěžovatele a celkové cílené směřování ve snaze překonávat překážky bez ohledu na jakákoli zákonná omezení; stěžovatel původně pracoval v části Kypru fakticky ovládané Tureckem, poté přešel do Kyperské republiky, avšak neměl doklad, proto požádal o azyl, hlavním důvodem byla neexistence víza a zajištění legálního dokladu, po zamítavém rozhodnutí ve věci jeho azylové žádosti na Kypru nadále pobýval a pracoval, následně mu bylo uloženo vyhoštění na dobu pěti let, když byl nucen vycestovat, odletěl z Kypru jen do první plánované destinace, poté se přes Istanbul vrátil s padělaným dokladem, který si pro ten účel opatřil, díky falešnému dokladu, jak sám uvedl, jej v Istanbulu pustili. Stěžovatel se tedy cíleně a dlouhodobě pokouší za každou cenu setrvat na území EU, v případě vyhoštění v jednom členském státě se pokouší dostat do jiného a za tím účelem neváhá přistoupit ani k tak závažnému jednání, jako je opatření a používání kompletně padělaných dokladů. Dle městského soudu stěžovatel by ve svém jednání s vysokou pravděpodobností pokračoval a mohl by používat další metody, jež jsou svou závažností obdobné používání padělaných dokladů; tedy, mohl

by představovat zcela reálné nebezpečí pro veřejný pořádek, a to skutečné, aktuální a dostatečně závažné. Nelze přitom ztotožňovat pouhý nelegální pobyt nebo samotnou snahu dostat se nelegálně do členské země EU a cílené dlouhodobé jednání zahrnující závažná konání typu záměrného opatřování si a používání kompletně padělaných dokladů.

[11] Stejně tak lze dle městského soudu dovodit účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu, která je (jak vyplývá z celkového kontextu stěžovatelova jednání) jedním z prostředků, jak získat pobytový titul, avšak je motivovaná nikoliv azylově relevantními důvody. Jak stěžovatel sdělil v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, na Kypru požádal o azyl, protože neměl vízum a chtěl legální doklad, v České republice jej poté zatkla policie kvůli padělanému dokladu, tak požádal o azyl též zde. Přitom i zneužití azylového řízení může být důvodem k uplatnění zajišťovacích prostředků (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2013, č. j. 5 Azs 15/2013-73). V případě stěžovatele je pak podání žádosti o mezinárodní ochranu (v souvislosti s jeho sděleními) minimálně skutečností dotvářející celkový kontext jeho jednání a z toho vyplývající nebezpečí.

[12] Městský soud konstatoval, že samotné odsouzení pro trestný čin sice samo o sobě nemusí znamenat závažné ohrožení veřejného pořádku, na druhou stranu závažné ohrožení veřejného pořádku nemusí vždy naplňovat skutkovou podstatu některého z trestných činů. K danému závěru dospěl i rozšířený senát NSS v již citovaném usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, které bere plně v potaz evropskou právní úpravu. Rozšířený senát k tomu uvedl: *„Na druhou stranu se rozšířený senát nemůže ztotožnit se závěrem pátého senátu učiněným v jeho rozsudku č. j. 5 As 51/2009-68, že za narušení veřejného pořádku je třeba považovat pouze takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně.“* Jednání stěžovatele je přitom typově velice blízké znakům skutkové podstaty trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny (§ 348 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník; srov. též rozsudek NSS ze dne 21. 1. 2010, č. j. 7 As 85/2009-81). Možné nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany stěžovatele zvyšuje i vysoká aktuálnost jeho jednání.

[13] Ohledně posouzení možné nebezpečnosti stěžovatele pro veřejný pořádek shledal městský soud napadené rozhodnutí přezkoumatelným a zákonným. Žalovaný se aplikaci § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu věnoval na s. 2 a 3 rozhodnutí, řádně vyhodnotil, proč shledává v osobě stěžovatele skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek a které konkrétní okolnosti jej vedly k jeho závěrům. Městský soud dodal, že žalovaný byl přitom povinen rozhodnout v krátké lhůtě pět dní, za těchto okolností je třeba přihlédnout k tomu, že vše není nutné popisovat tak detailně jako v rozhodnutích, pro jejichž vydání se stanoví lhůta delší, stejně tak obstojí i méně časově náročné zjišťování skutkového stavu; nicméně rozhodnutí musí být i tak přezkoumatelné a řádně odůvodněné, což napadené rozhodnutí žalovaného splňuje.

[14] Žalovaný dle městského soudu též dostatečně odůvodnil délku doby, po niž byl stěžovateli odepřen vstup na území České republiky. Soud zneužití ani překročení mezí správního uvážení neshledal. Žalovaný odůvodnil uložení zákazu vstupu na území po dobu 120 dní tím, že dle § 74 odst. 2 písm. e) zákona o azylu musí rozhodnout ve lhůtě 4 týdnů buď o nepřípustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nebo o tom, že se žádost

o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná; pokud by takto žalovaný nerozhodl, musel by žalobci povolit vstup na území; po vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany bude mít žalobce právo podat žalobu ke krajskému soudu a případně kasační stížnost k NSS, přičemž soudy rozhodují v zákonných lhůtách; v takovém případě doba pro vydání rozhodnutí a případné rozhodnutí soudů výrazně překročí 120 dnů; jelikož může být stěžovatelova žádost vyhodnocena jako zjevně nedůvodná, přistoupil žalovaný ke stanovení lhůty 120 dnů.

[15] V **kasační stížnosti** stěžovatel uvádí, že postup soudu, kterým byla žaloba proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta, je postupem nezákonným. Soud předně nedostatečně přezkoumal činnost správního orgánu, který nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a zároveň sám soud zatížil své rozhodnutí nezákonností, když své rozhodnutí nepřesvědčivě zdůvodnil. Dále má žalobce za to, že nebyly splněny podmínky řízení.

[16] Stěžovatel opakovaně na několika místech v kasační stížnosti namítá, že správní orgán vyšel ze zcela nedostatečně a nesprávně zjištěného stavu věci, kdy základem pro jeho rozhodnutí je jeho vlastní tvrzení, že stěžovatel by představoval nebezpečí pro veřejný pořádek nebo bezpečnost státu, aniž by tyto dvě skutkové podstaty jakkoliv individualizoval a řádně jejich naplnění či pravděpodobnost jejich naplnění odůvodnil. Rozhodnutí správního orgánu je pouze obecné, v podstatě předsudečné. Stěžovatel tedy považoval dané rozhodnutí za nepřezkoumatelné, a to pro nedostatek důvodů. S ohledem na to, že soud se s jeho žalobou a uvedenými námitkami neztotožnil, musí je stěžovatel opakovat, neboť má za to, že soud se jeho námitkami řádně nezabýval.

[17] Stěžovatel dále poukazuje na judikaturu, ze které vyplývá, že skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti (tedy ohrožení veřejného pořádku) není fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území; v této souvislosti odkazuje na rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2013, č. j. 5 Azs 15/2013-73: „*Jestliže žalovaný a městský soud ve svých rozhodnutích dospěli k závěru, že již samotná skutečnost, že stěžovatelka nedisponovala pobytovým oprávněním, byla dostačující pro to, aby jí nebyl povolen vstup na území České republiky, nelze se proto s jejich názorem ztotožnit. I když se v případě odepření vstupu na území nejedná o zajištění v nejužším slova smyslu, je při výkladu ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu* [v relevantním znění § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu – pozn. NSS] *třeba zohlednit, že není-li žadateli o mezinárodní ochranu vstup na území povolen, je tento (s výjimkou možnosti vycestování do třetí země) nucen setrvat po dobu azylového řízení v přijímacím středisku, čímž fakticky dochází k omezení jeho svobody pohybu (viz obdobně důvodová zpráva k zákonu o azylu). Žalovaný i městský soud zcela pominuli, že v případech žadatelů o azyl se v zásadě na rozdíl od běžných imigrantů jedná o situace, kdy s ohledem na případný strach z pronásledování v zemi jejich původu, tyto osoby objektivně ani nemusí mít možnost zajistit si předem potřebné doklady pro vstup do země, v níž zamýšlí požádat o mezinárodní ochranu. Nepovolení vstupu na území České republiky pouze na základě skutečnosti, že žadatel o azyl nepředloží vstupní vízum, by tak nebylo ničím jiným než generálním prevenčním opatřením trestajícím samotné podávání žádosti o mezinárodní ochranu.*“ Citované závěry se dle stěžovatele v plném rozsahu uplatní rovněž v nyní projednávané věci.

[18] Žalovaný účelovost podání žádosti dovozoval ze skutečnosti, že stěžovatel žádost podal poté, co mu byl policií odepřen vstup na území. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu však ani pouhé tvrzení o (ničím reálně neprokázané) účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu neodůvodňuje závěr o naplnění důvodné domněnky existence nebezpečí pro veřejný pořádek. Prostý fakt, že tak učinil až po odepření vstupu na území ČR, tak v žádném případě neodůvodňuje závěr o účelovosti mezinárodní ochrany a potažmo o existenci nebezpečí pro veřejný pořádek.

[19] Stěžovatel dále poukazuje na judikaturu Soudního dvora EU, která zdůrazňuje, že výhrada veřejného pořádku představuje výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně a jejíž rozsah nemohou členské státy určovat jednostranně.

[20] Stěžovatel shrnuje, že pojem „veřejný pořádek“ rozhodně nemůže být považován za neurčitý právní pojem, který je možno interpretovat a aplikovat dle libovůle správního orgánu, potažmo jednotlivého úředníka. Naopak, pojem „veřejný pořádek“ je adekvátně definován v sekundárním evropském právu a následně opakovaně konzistentně vykládán a rozvíjen v četné judikatuře Soudního dvora EU, a to právě v kontextu otázek pobytu cizinců, rodinných příslušníků občanů EU na území členských států. Správní orgány (stejně tak jako případně orgány justiční) jsou vzhledem k našim mezinárodněprávním závazkům, a z nich vyplývajícím principu nadřazenosti práva Evropské unie i významu a Soudního dvora EU povinny tento výklad při své aplikační činnosti plně respektovat.

[21] Stěžovatel tvrdí, že nemůže být považován za osobu, která jakkoliv porušuje nebo ohrožuje veřejný pořádek, tím spíše, že se jedná o osobu doposud bezúhonnou. To, že by stěžovatel porušoval veřejný pořádek je pouhou volnou úvahou správního orgánu nepodloženou jediným důkazem, kdy i shora uvedený výklad vylučuje podřadit jednání stěžovatele po tento právní pojem (byť byl použit excesivně padělaný doklad). Čím by stěžovatel ohrožoval či porušoval bezpečnost státu, není ve správním rozhodnutí uvedeno vůbec, což je dalším deficitem správního rozhodnutí zakládajícím jeho nepřezkoumatelnost. To že soud se se shora uvedenými vadami ztotožnil, resp. za vady je nepovažoval či se jimi v rozsudku vůbec nezabýval, vede k tomu, že napadený rozsudek je zatížen nepřezkoumatelností a nezákonností rovněž.

[22] Stěžovatel tvrdí, že napadené rozhodnutí žalovaného je výsledkem pouhé zjednodušené úvahy o nebezpečnosti osoby a jednání stěžovatele pro veřejný pořádek a bezpečnost státu založené na pouhé existenci neoprávněného vstupu a padělaného dokladu (nikoliv však cestovního pasu), což samo o sobě nemůže založit důvod pro napadené rozhodnutí, tím méně, pokud toto obsahuje pouze obecné, formalistické, a nikoliv řádné odůvodnění.

[23] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[24] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, shledal kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. přijatelnou; přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a z důvodů dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.

pokračování

[25] Kasační stížnost není důvodná.

[26] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že námitky, tak jak jsou uplatněny v kasační stížnosti, nemohou obstát. Především Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, publ. pod č. 4051/2020 Sb. NSS, *„aby vůbec byla kasační stížnost způsobilá k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt (byť třeba i věcně související nebo předcházející napadenému rozhodnutí krajského soudu).*“ Stěžovatel v projednávané věci napadá postup správního orgánu, opakuje své žalobní námitky stran nedostatečného zjištění skutkového stavu bez další argumentace směřující proti odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu; s těmi se však vypořádal městský soud. Stěžovatel netvrdí, v čem městský soud z hlediska právního posouzení pochybil; vyčítá mu v podstatě pouze to, že převzal závěry žalovaného, a že nezohlednil judikaturu SDEU. Podaná kasační stížnost je tedy na samé hranici projednatelnosti.

[27] Nejvyšší správní soud předně neshledal napadený rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným. Z konstantní judikatury vyplývá, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu stěžovatelem formulovaných žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl; v přezkoumávaném rozsudku srozumitelně vyložil svůj náhled na věc a vypořádal všechny pro věc základní námitky stěžovatele. Skutečnost, že stěžovatel se závěry městského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro (namítanou) nepřezkoumatelnost.

[28] Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud se dostatečně podrobně zabýval zjištěným skutkovým stavem a vyvodil z něj zcela přiléhavé závěry, přičemž vycházel z četné a přiléhavé judikatury z jejíhož rámce nevybočil. Pokud stěžovatel odkazuje na četnou judikaturu Soudního dvora EU, je třeba konstatovat, že městský soud ji při hodnocení postupu žalovaného zcela respektoval. Pokud stěžovatel se *per* jím odkazovanou judikaturu Soudního dvora EU dovolává toho, že každý případ je třeba posuzovat individuálně, Nejvyšší správní soud konstatuje, že právě tak žalovaný, potažmo městský soud postupovali. Městský soud shodně s žalovaným dostatečně osvětlil, že samotný nelegální vstup s padělaným dokladem by bez dalšího nemohl jako důvod napadeného rozhodnutí žalovaného obstát. Uvedl, že však u stěžovatele existují další závažné okolnosti i celkový kontext jeho snah a jednání, který svědčí o tom, že představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, a tyto okolnosti dostatečně popsal; jinými slovy, věc posoudili právě s přihlédnutím ke všem okolnostem případu a osobě stěžovatele.

[29] Jak již uvedl městský soud, judikatura NSS činí své závěry stran pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“, jehož naplnění bude vyžadovat vyšší míru intenzity než toliko pojem „mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek“; NSS k tomu v rozsudku ze dne 10. 4. 2013, č. j. 3 Azs 53/2012-41, uvedl: *„V dalším se pak usnesení rozšířeného senátu* [jde o výše citované usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, pozn. soudu] *zabývá výkladem pojmu „narušení veřejného pořádku závažným způsobem“ výlučně ve vztahu k § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. případům správního vyhoštění. Oproti tomuto ustanovení zákona o pobytu cizinců, které vyžaduje již realizované narušení veřejného pořádku závažným způsobem, postačuje v případě § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu „důvodná domněnka, že by (cizinec) mohl představovat (nikoli pouze závažné, nýbrž jakékoli) nebezpečí pro veřejný pořádek“. Jinými slovy, v případě § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu postačuje hrozba, či přesněji důvodná domněnka hrozby narušení veřejného pořádku, aniž by přitom zákon vyžadoval, aby šlo o hrozbu narušení „závažným způsobem“. Prostor pro správní úvahu je tedy v tomto případě ve srovnání s rozhodováním o správním vyhoštění výrazně větší, což je jistě odůvodněno potřebou urychleného rozhodování správního orgánu v řízení v přijímacím středisku na mezinárodním letišti.“* Ani dosavadní bezúhonnost, lze-li ji chápat jako neodsouzení pro trestný čin, tak nemůže jako kritérium sama o sobě obstát, tj. bez dalšího nevylučuje možné nebezpečí pro veřejný pořádek.

[30] Pokud stěžovatel namítá, že ve správním rozhodnutí není uvedeno, že by stěžovatel ohrožoval či porušoval bezpečnost státu, což je dalším deficitem správního rozhodnutí zakládajícím jeho nepřezkoumatelnost, pročež mělo být městským soudem zrušeno, je třeba uvést, že u stěžovatele nebylo shledáno, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu, nebyl proto důvod, aby žalovaný o uvedené alternativě pojednával v napadeném rozhodnutí [podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu *„ministerstvo rozhodne do 5 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.“*] Námitka stěžovatele, že žalovaný, potažmo městský soud, skutkovou podstatu v tomto směru nijak nekonkretizovali, je proto lichá.

[31] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud řádně vyhodnotil, proč shledává v osobě stěžovatele skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek a které konkrétní okolnosti jej vedly k jeho závěrům. Vzal v potaz snahu vstoupit na území České republiky bez oprávnění k pobytu, použití padělaného pobytového oprávnění, porušování právních předpisů již během pobývání na Kypru, taktéž přihlédl k účelovému jednání stěžovatele, mj. podání žádosti o mezinárodní ochranu ve specifickém individuálním kontextu stěžovatelova dalšího jednání, což v celku shledal dostatečně závažným pro závěr o odepření vstupu na území ČR kvůli možnému ohrožení veřejného pořádku.

[32] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[33] O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému žádné náklady přesahující jeho běžnou správní činnost v řízení o kasační stížnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

[34] V řízení před městským soudem byl stěžovateli ustanoven advokát. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přiznal zástupci odměnu za jeden úkon právní služby podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve výši 3100 Kč; dále mu byla přiznána náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč; celkem se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 3400 Kč. Tato částka bude poukázána k rukám advokáta do 30ti dnů z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. června 2023

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu